YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (viides jaosto)

1 päivänä heinäkuuta 1999 *

Asiassa C-155/98 P,

Spyridoula Celia Alexopoulou, Euroopan yhteisöjen komission virkamies, kotipaikka Bryssel, edustajanaan asianajaja Olivier Slusny, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Louis Schiltz, 2 rue du Fort Rheinsheim,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen (ensimmäisen jaoston) asiassa T-195/96, Alexopoulou vastaan komissio, 13.2.1998 antaman määräyksen (Kok. H. 1998, s. I-A-51 ja II-117) kumoamista,

vastapuolena:

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään oikeudellinen pääneuvonantaja Gianluigi Valsesia ja oikeudellinen neuvonantaja Julian Currall, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J.-P. Puissochet sekä tuomarit J. C. Moitinho de Almeida, C. Gulmann, L. Sevón (esittelevä tuomari) ja M. Wathelet,

julkisasiamies: P. Léger,
kirjaaja: apulaiskirjaaja H. von Holstein,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan asianosaisten 21.1.1999 pidetyssä istunnossa esittämät suulliset huomautukset,

kuultuaan julkisasiamiehen 25.3.1999 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Alexopoulou on yhteisöjen tuomioistuimeen 21.4.1998 toimittamallaan valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan sekä

EHTY:n tuomioistuimen perussäännön ja Euratomin tuomioistuimen perussäännön vastaavien määräysten nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-195/96, Alexopoulou vastaan komissio, 13.2.1998 antamaan määräykseen (Kok. H. 1998, s. I-A-51 ja II-117; jäljempänä valituksenalainen määräys), siltä osin kuin siinä on hylätty valittajan nostama kanne selvästi täysin perusteettomana tai sen tutkittavaksi ottamisen edellytysten on katsottu selvästi puuttuvan; kanteessa vaadittiin yhtäältä kumoamaan ensinnäkin 8.1.1996 tehty komission päätös, jolla valittaja oli luokiteltu palkkaluokkaan A 7, tasolle 5, ja jolla oli implisiittisesti kieltäydytty luokittelemasta häntä palkkaluokkaan A 6, ja toiseksi tästä päätöksestä tehdyn valituksen hylkäämisestä 28.8.1996 tehty päätös sekä toisaalta korvaamaan valittajalle aiheutunut aineellinen vahinko.

2 Valituksenalaisesta määräyksestä ilmenee, että valittaja otettiin 16.3.1989 komission palvelukseen palkkaluokan A 7, tason 1, väliaikaiseksi toimihenkilöksi. Tultuaan hyväksytyksi sisäisessä kilpailussa valittaja nimitettiin palkkaluokan A 7, tason 5, hallintovirkamiehen virkaan koeajalla olevaksi virkamieheksi. Valittaja riitautti nimityspäätöksen palkkaluokan määrittämisen osalta ja väitti, että hänet olisi pitänyt luokitella palkkaluokkaan A 6.

3 Päätös kumottiin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-17/95, Alexopoulou vastaan komissio, 5.10.1995 antamalla tuomiolla (Kok. H. 1995, s. I-A-227 ja II-683; jäljempänä asia Alexopoulou I) sillä perusteella, että nimittävän viranomaisen on erityisten olosuhteiden ilmetessä, kuten hakijan poikkeuksellisen pätevyyden vuoksi, arvioitava konkreettisesti, onko Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 31 artiklan 2 kohtaa mahdollisesti sovellettava.

4 Komissio perusteli sitä, ettei se nimittänyt valittajaa ylempään palkkaluokkaan, ainoastaan 1.9.1983 tekemällään päätöksellä, jolla se oli luopunut henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdan mukaisesta harkintavallastaan.

5 Tämän tuomion seurauksena komissio tarkasteli uudelleen valittajan henkilöstösääntöjen mukaista asemaa ja luokitteli tämän 8.1.1996 tekemällään päätöksellä palkkaluokkaan A 7, tasolle 5.

6 Komission hylättyä valittajan tekemän valituksen tämä nosti 27.11.1996 kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa, joka hylkäsi kanteen työjärjestyksensä 111 artiklan nojalla.

7 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomautti muun muassa, että henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdasta ilmeni, että nimittävällä viranomaisella oli mahdollisuus, mutta ei velvollisuutta, luokitella henkilö ylempään palkkaluokkaan. Koska 8.1.1996 tehty päätös oli tehty ennen kuin nimittävä viranomainen oli arvioinut säännöksen mahdollista soveltuvuutta valittajaan, nimittävä viranomainen ei ollut rikkonut tätä henkilöstösääntöjen säännöstä.

8 Tässä tilanteessa Alexopoulou teki nyt esillä olevan valituksen, joka perustuu neljään valitusperusteeseen. Ensimmäinen valitusperuste koskee valituksenalaisen määräyksen perustelujen puuttumista ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 111 artiklan rikkomista, toinen henkilöstösääntöjen 31 artiklan rikkomista, kolmas sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on laiminlyönyt velvollisuutensa valvoa nimittävän viranomaisen toimien laillisuutta, ja viimeinen luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista ja ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan rikkomista.

Ensimmäinen valitusperuste

9 Ensimmäinen valitusperuste, joka koskee valituksenalaisen määräyksen perustelujen puuttumista ja sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi rikkonut työjärjestyksensä 111 artiklaa, jakautuu neljään osaan. Ensimmäisessä osassa valittaja väittää, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin olisi perustellut ratkaisuaan, jonka mukaan kanne oli selvästi perusteeton tai sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuivat.

10 Komissio katsoo sitä vastoin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut asianmukaisesti työjärjestyksensä 111 artiklaa siten, että se on verrannut valittajan esittämiä väitteitä nykyiseen oikeuskäytäntöön ja päätellyt

tämän vertailun perusteella, että valittajan väitteet olivat "selvästi" täysin perusteettomia, koska ne olivat selvästi ristiriidassa tämän oikeuskäytännön kanssa.

11 Tältä osin on todettava, että jos kanteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat tai kanne on selvästi täysin perusteeton, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin voi työjärjestyksensä 111 artiklan nojalla jatkamatta asian käsittelyä ratkaista asian perustellulla määräyksellä.

12 Nyt esillä olevassa asiassa on todettava, että valittajan väitteet nojautuivat siihen lähtökohtaan, että hänellä olisi poikkeuksellisen pätevyytensä perusteella oikeus tulla nimitetyksi ylempään palkkaluokkaan.

13 Tällainen väite on kuitenkin selvästi vastoin yhteisöjen tuomioistuimen vakiintunutta oikeuskäytäntöä, jonka mukaan nimittävällä viranomaisella on palkkaluokkaa määrittäessään laaja harkintavalta varsinkin sen arvioidessa virkamieheksi palvelukseen otetun henkilön aikaisempaa ammattikokemusta (ks. vastaavasti yhdistetyt asiat 66/83—68/83 ja 136/83—140/83, Hattet ym. v. komissio, tuomio 11.7.1985, Kok. 1985, s. 2459, 28 kohta, yhdistetyt asiat 314/86 ja 315/86, De Szy-Tarisse ja Feyaerts v. komissio, tuomio 5.10.1988, Kok. 1988, s. 6013, 26 kohta ja asia C-298/93 P, Klinke v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomio 29.6.1994, Kok. 1994, s. I-3009, 15 kohta; ks. myös asia Alexopoulou I, tuomion 19 kohta).

14 Tämän vuoksi henkilö ei voi tietyn ammattikokemuksensa perusteella saada oikeutta tulla nimitetyksi asianmukaisen ura-alueen ylempään palkkaluokkaan (ks. em. asia Klinke v. yhteisöjen tuomioistuin, tuomion 30 kohta, asia Alexopoulou I, tuomion 20 kohta ja asia T-12/97, Barnett v. komissio, tuomio 5.11.1997, Kok. H. 1997, s. I-A-313 ja II-863, 50 kohta).

15 Tästä seuraa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti katsonut, että kanne oli sen työjärjestyksen 111 artiklassa tarkoitetulla tavalla selvästi perusteeton.

16 Ensimmäisen valitusperusteen toinen osa koskee perustelujen puuttumista ja liittyy siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei olisi yksilöinyt valituksenalaisen määräyksen 57 kohdassa sitä, oliko kanne selvästi perusteeton vai puuttuivatko sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi. Näin ollen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on esittänyt ristiriitaisia perusteluja, mikä vastaa valittajan mukaan perustelujen puuttumista.

17 Komission mielestä valittajalla ei ole intressiä tämän valitusperusteen esittämiseen, koska vastauksesta riippumatta valituksenalaisen määräyksen määräysosa pysyy samanlaisena. Komissio täsmentää vielä, että valituksenalaisen määräyksen jopa pintapuolisesta tarkastelusta ilmenee, että 57 kohdan vaihtoehtoisella sanamuodolla tarkoitetaan molempia tilanteita, joihin on puolestaan viitattu kanteeseen liittyvien eri seikkojen yhteydessä.

18 Tältä osin on todettava, että valituksenalaisen määräyksen 57 kohdassa on esitetty synteesi kaikista niistä johtopäätöksistä, jotka ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt valittajan esittämistä eri vaatimuksista, kanneperusteista tai kanneperusteiden osista.

19 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen määräyksen 44 ja 46 kohdassa, että vaatimus 8.1.1996 tehdyn päätöksen kumoamisesta oli selvästi perusteeton, 50 kohdassa, että vaatimus 28.8.1996 tehdyn päätöksen kumoamisesta oli jätettävä tutkimatta, koska tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuivat, ja 56 kohdassa, että vahingonkorvausvaatimus oli selvästi perusteeton.

20 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi siten 57 kohdassa täydellä syyllä, riittävän perustellusti ja ilman ristiriitaa, että kanne oli hylättävä selvästi täysin perusteettomana tai jätettävä tutkimatta, koska sen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuivat.

21 Ensimmäisen valitusperusteen kolmas osa koskee sitä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 111 artiklan säännösten vastaisesti julkisasiamiestä ei ole kuultu. Koska valittaja on kuitenkin luopunut tästä valitusperusteesta istunnossa, sen osalta ei ole syytä lausua.

22 Valittaja väittää tämän valitusperusteen neljännessä osassa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 43 kohdassa sekoittanut virkamiehen palkkaluokan määrittämiseen ja ylennykseen sovellettavat säännöt, vaikka niillä on eri perusteet.

23 Komissio katsoo, että valittaja tulkitsee virheellisesti valituksenalaisen määräyksen 43 kohtaa siltä osin kuin ylennykseen olisi viitattu ainoastaan tulkitsemalla analogisesti palkkaluokan määrittämiseen sovellettavia periaatteita.

24 Tältä osin on huomattava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen päättely perustuu tämän tuomion 14 kohdassa mainittuun vakiintuneeseen oikeuskäytäntöön, jonka mukaan henkilö ei voi tietyn ammattikokemuksensa perusteella saada oikeutta tulla nimitetyksi asianmukaisen ura-alueen ylempään palkkaluokkaan.

25 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin täsmensi valituksenalaisen määräyksen 36 kohdassa, että nimittävällä viranomaisella ei ole velvollisuutta soveltaa henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohtaa edes silloin, kun hakija on poikkeuksellisen pätevä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toi vielä 38 kohdassa esiin, että jos nimittävä viranomainen on arvioinut konkreettisesti henkilön pätevyyden ja ammattikokemuksen henkilöstösääntöjen 31 artiklan edellytyksiin nähden, se voi avointa virkaa koskevan ilmoituksen mahdollisin palkkaluokan määrittelyä koskevin rajoituksin vapaasti päättää yksikön edun mukaisesti, onko henkilö syytä luokitella ylempään palkkaluokkaan.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siten palkkaluokan määrittelyyn sovellettavien periaatteiden nojalla voinut päätellä valituksenalaisen määräyksen 43 kohdassa, että juuri palvelukseen otetuilla virkamiehillä, vaikka he täyttäisivätkin ylempään palkkaluokkaan luokitusta koskevat edellytykset, ei kuitenkaan ole subjektiivista oikeutta tällaiseen luokitukseen.

27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on saattanut pitää tarpeellisena täydentää päättelyään viittaamalla analogisesti ylennykseen sovellettaviin periaatteisiin. Tällaista analogiaa ei pidä kyseenalaistaa, koska niin ylennyksen kuin ylempään palkkaluokkaan luokittelunkin osalta nimittävällä viranomaisella on laaja harkintavalta, minkä vuoksi ylennyskelpoisella virkamiehellä, eikä myöskään juuri palvelukseen otetulla virkamiehellä, ei ole subjektiivista oikeutta vaatia niiden henkilöstösääntöjen säännösten soveltamista, joihin he vetoavat.

28 Edellä esitetystä seuraa, että ensimmäinen valitusperuste on hylättävä.

Toinen valitusperuste

29 Valittaja väittää toisessa valitusperusteessaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut henkilöstösääntöjen 31 artiklaa. Valittaja esittää tältä osin, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisen määräyksen 37 kohdassa lisännyt henkilöstösääntöjen 31 artiklaan kaksi edellytystä, joita siihen ei sisälly, eli mahdollisuuden vedota säännökseen poikkeuksellisesti ja poikkeuksellisen hakijan osalta.

30 Komissio huomauttaa, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on juuri asiassa Alexopoulou I katsonut, että henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohta on poikkeussäännös ja siten poikkeuksellinen ja että se soveltuu varsinkin poikkeuksellisiin hakijoihin.

31 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksenalaisen määräyksen 37 kohdassa, että henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdan tarkoituksena on erityisesti mahdollistaa se, että asianomainen toimielin voi työantajana ottaa palvelukseensa henkilön, jolle useat muut potentiaaliset työnantajat saattavat esittää tarjouksia työmarkkinoilla ja joka siten saattaisi olla tulematta toimielimen palvelukseen, ja että komissio voi poikkeuksellisesti myöntää poikkeukselliselle hakijalle houkuttelevampia ehtoja saadakseen tämän henkilön palvelukseensa.

32 Se, että mahdollisuus vedota henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohtaan on katsottu poikkeukselliseksi, ei tuo mitään uutta aikaisempaan oikeuskäytäntöön nähden, jonka mukaan hallinnon mahdollisuutta nimittää juuri palvelukseen otettu virkamies perusura-alueen tai keskijohdon ura-alueen ylempään palkkaluokkaan on pidettävä poikkeuksena yleisistä palkkaluokan määrittämistä koskevista säännöistä (ks. asia 146/84, De Santis v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 6.6.1985, Kok. 1985, s. 1723, 9 kohta; ks. myös asia T-18/90, Jongen v. komissio, tuomio 7.5.1991, Kok. 1991, s. II-187, 12 kohta ja asia Alexopoulou I, tuomion 20 kohta).

33 Tämän poikkeusluonteisuuden perusteluna on toimivaltaisen viranomaisen velvollisuus sovittaa yhteen sille 31 artiklan 2 kohdassa annetun harkintavallan käyttö niiden vaatimusten kanssa, jotka perustuvat henkilöstösääntöjen 5 artiklan ja liitteen I mukaiseen ura-alueen käsitteeseen (em. asia De Santis v. tilintarkastustuomioistuin, tuomion 9 kohta ja asia Alexopoulou I, tuomion 20 kohta).

34 Hakijan poikkeuksellisuutta koskevan edellytyksen osalta on todettava, että valittaja johtaa tämän edellytyksen tulkitsemalla puolueellisesti valituksenalaisen määräyksen 37 kohtaa, jossa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin huomauttaa aluksi, että henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdan tarkoituksena on erityisesti mahdollistaa se, että asianomainen toimielin voi työantajana ottaa palvelukseensa henkilön, jolle useat muut potentiaaliset työnantajat saattavat esittää tarjouksia työmarkkinoilla ja joka siten saattaisi olla tulematta toimielimen palvelukseen.

35 Tällaisella esityksellä, jossa ainoastaan kuvataan yhtä henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohdan tarkoituksista, ei lisätä tähän säännökseen ylimääräistä soveltamisedellytystä.

36 Tästä seuraa, että todetessaan valituksenalaisen määräyksen 37 kohdassa, että komissiolla oli mahdollisuus turvautua henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohtaan poikkeuksellisesti poikkeuksellisen hakijan osalta, huomautettuaan sitä ennen, että tämän säännöksen tarkoituksena on erityisesti mahdollistaa se, että asianomainen toimielin voi työantajana ottaa palvelukseensa henkilön, jolle useat muut potentiaaliset työnantajat saattavat esittää tarjouksia työmarkkinoilla ja joka siten saattaisi olla tulematta toimielimen palvelukseen, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on soveltanut aivan oikein henkilöstösääntöjen 31 artiklan 2 kohtaa.

37 Näin ollen myös toinen valitusperuste on hylättävä.

Kolmas valitusperuste

38 Kolmannessa valitusperusteessaan valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on laiminlyönyt velvollisuutensa valvoa nimittävän viranomaisen toimien laillisuutta ja tarkistaa, ettei nimittävä viranomainen ole perustanut päätöstään virheellisiin tai puutteellisiin tosiseikkoihin, kun se ei ole todennut, että palkkaluokan määrittämistä koskevan päätöksen tekemiseen toimivaltainen pääosasto IX olisi kuullut pääosastoa V, jossa valittaja oli määrätty työskentelemään.

39 Komissio katsoo, ettei valitusperustetta voida ottaa tutkittavaksi, koska peruste on esitetty ensimmäisen kerran yhteisöjen tuomioistuimessa. Komissio tuo esiin, ettei valittaja ole täsmentänyt, miten sen yksikön kuulematta jättämiseen perustuva virhe olisi voinut vaikuttaa sen riitauttamaan päätökseen.

40 Tältä osin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimittamasta asiakirja-aineistosta ilmenee, ettei valittaja ole esittänyt tätä väitettä nimittävän viranomaisen ilmeistä arviointivirhettä koskevan perusteensa tueksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa nostamassaan kanteessa eikä myöskään vastauskirjelmässään.

41 On huomattava, että jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensi kertaa vasta yhteisöjen tuomioistuimessa vaatimuksilleen sellaisia uusia perusteita, joihin hän ei ole ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa vedonnut, tämä tarkoittaisi sitä, että asianosaisella olisi oikeus saattaa yhteisöjen tuomioistuimen, jonka toimivalta valitusasioissa on rajoitettu, käsiteltäväksi laajempi oikeudenkäynnin kohde kuin se, jota ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on käsitellyt.

42 Tästä seuraa, että tämä valitusperuste on jätettävä tutkimatta.

Neljäs valitusperuste

43 Neljännessä valitusperusteessaan valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on loukannut luottamuksensuojan periaatetta (ensimmäinen osa) ja rikkonut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklaa (toinen ja kolmas osa).

44 Tämän valitusperusteen ensimmäisessä osassa valittaja arvostelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta siitä, että se on loukannut luottamuksensuojan periaatetta pyytäessään valittajaa esittämään huomautuksensa tälle lähettämästään tekstistä, ottamatta kuitenkaan kyseisiä huomautuksia huomioon.

45 Tältä osin on todettava, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaaja osoitti 11.11.1997 päivätyllä kirjeellään valittajalle kopion edellä mainitussa asiassa Barnett vastaan komissio annetusta tuomiosta ja kehotti tätä esittämään huomautuksensa "menettelyn jatkosta tämän tuomion valossa".

46 Tämän kirjeen sanamuodosta ilmenee selvästi, että valittajaa ei kehotettu esittämään huomautuksiaan tälle lähetetyn tuomion sisällöstä, vaan siitä, miten hän aikoi jatkaa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa itse aloittamaansa menettelyä.

47 Tästä seuraa, että tällä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaajan kirjeellä ei ole mitenkään voitu loukata valittajan luottamuksensuojaa sellaisten huomautusten esittämistä koskevan mahdollisuuden osalta, joista ei ole määrätty työjärjestyksessä.

48 Valitusperusteen toinen osa koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 1 kohdan ja 2 kohdan ensimmäisen ja toisen alakohdan rikkomista. Valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole soveltanut näitä säännöksiä, kun se ei ole ottanut huomioon sen huomautuksia, jotka sisältävät käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin ja oikeudellisiin seikkoihin (eli em. asiassa Barnett v. komissio annettuun tuomioon) perustuvia uusia perusteita.

49 Komissio huomauttaa, ettei tuomiota voida pitää uutena perusteena ja ettei sillä voida perustella sellaisen poikkeussäännöksen soveltamista, jonka nojalla käsittelyn kuluessa voidaan vedota uusiin perusteisiin.

50 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 1 ja 2 kohdassa määrätään seuraavaa:

"1. Vastauksessaan asianosainen voi vedota lisänäyttöön. Asianosaisen on kuitenkin ilmoitettava syy, miksi näyttöön ei ole vedottu aikaisemmin.

2. Asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu kirjallisen käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin.

Jos joku asianosaisista asian käsittelyn kuluessa esittää tällaisen uuden perusteen, presidentti voi säännönmukaisten määräaikojen umpeuduttuakin esittelevän tuomarin esityksestä ja julkisasiamiestä kuultuaan asettaa määräajan, jonka kuluessa toinen asianosainen voi lausua tästä perusteesta."

51 Tältä osin on todettava, ettei valittaja ole missään vaiheessa luonnehtinut edellä mainitussa asiassa Barnett vastaan komissio annetusta tuomiosta esittämiään huomautuksia ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuksi uudeksi perusteeksi ja ettei hän ole missään vaiheessa vedonnut tähän määräykseen perustellakseen sellaisten huomautusten esittämistä, joista ei ole määrätty työjärjestyksessä. Sitä vastoin toimitetun asiakirjan "alustavat huomautukset" alkavat seuraavasti: "Barnett ei ole vedonnut

samoihin oikeudellisiin perusteisiin kuin Alexopoulou — — . Näin ollen Alexopouloun huomautuksissa pelkästään verrataan tosiseikkoja." Näiden huomautusten osan "johtopäätökset" alku kuuluu seuraavasti: "Edellä esitetty vertaileva tutkimus osoittaa riittävällä tavalla, että valittaja täyttää todellisuudessa asiassa Alexopoulou I 5.10.1995 annetussa tuomiossa asetetut edellytykset — — , joiden täyttymistä komissio pitää 'kaikkein todennäköisimpänä' — — mutta lisäksi valittaja täyttää samanaikaisesti myös muut edellytykset, jotka on asetettu asiassa Alexopoulou I annetun tuomion seurauksia koskevassa komission esityksessä ammattijärjestöille — — 'eri edellytysten kokonaisuutena'."

52 Jopa näiden huomautusten pintapuolisesta tarkastelusta ilmenee, että ne eivät sisällä yhtäkään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua uutta perustetta, vaan niissä ainoastaan pyritään esittämään näyttöä joistakin tosiseikoista jo toimitettujen kirjelmien täydennykseksi.

53 Tästä seuraa, että kirjaaja on perustellusti pitänyt näitä huomautuksia kirjelmänä, josta ei ole määrätty työjärjestyksessä, ja täsmentänyt, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ota niitä huomioon.

54 Valitusperusteen kolmas osa koskee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdan kolmannen alakohdan rikkomista.

55 Valittaja katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on valituksenalaisessa määräyksessä jättänyt soveltamatta työjärjestyksensä 48 artiklan 2 kohdan kolmatta alakohtaa, jonka mukaan "päätös siitä, otetaanko uusi peruste tutkittavaksi, tehdään pääasian ratkaisun yhteydessä".

56 Kuten tämän valitusperusteen toisen osan yhteydessä on esitetty, koska valittajan esittämät huomautukset eivät merkitse ensimmäisen oikeusasteen tuomio-

istuimen työjärjestyksen 48 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua uutta perustetta vaan tosiseikkoihin perustuvan näytön esittämistä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti jättänyt ne huomiotta eikä ole lausunut niistä valituksenalaisessa määräyksessä.

57 Koska yksikään neljännen valitusperusteen osa ei ole perusteltu, se on syytä hylätä.

58 Näin ollen valitus on hylättävä kokonaisuudessaan.

Oikeudenkäyntikulut

59 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn 118 artiklan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Kyseisen työjärjestyksen 70 artiklan mukaan toimielinten on vastattava omista kustannuksistaan yhteisöjen ja niiden henkilöstön välisissä riita-asioissa. Työjärjestyksen 122 artiklan toisen kohdan mukaan 70 artiklaa ei kuitenkaan sovelleta toimielinten virkamiesten tai muuhun henkilöstöön kuuluvien tekemiin valituksiin toimielintä vastaan. Koska valittaja on hävinnyt asian, hänet on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (viides jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) **Valitus hylätään.**

2) **Spyridoula Celia Alexopoulou velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

Puissochet Moitinho de Almeida Gulmann

Sevón Wathelet

Julistettiin Luxemburgissa 1 päivänä heinäkuuta 1999.

R. Grass

kirjaaja

J.-P. Puissochet

viidennen jaoston puheenjohtaja